

Union Générale des Vietnamiens du Rhône

38 rue Sainte Geneviève 69006 Lyon .Tél: 04 78 52 46 30. Email: ugvr@laposte.net

Hội Người Việt Nam tại Pháp – Chi Hội Rhône

<http://www.ugvf.org>

THÔNG TIN

Số 04 - ra ngày 20-08-2009

TIN QUAN TRỌNG

Chuẩn bị Hội nghị kiều bào toàn thế giới lần thứ nhất tại Hà Nội (từ ngày 19 đến ngày 24/11/2009)

BCH Chi hội người Việt Nam vùng Rhône đã gửi thư mời tham gia Hội nghị đến các đối tượng trong các lãnh vực khoa học, kinh tế, văn hóa và tôn giáo và những người có trách nhiệm trong sinh hoạt cộng đồng tại vùng Rhône.

Chương trình làm việc tại Hội nghị sẽ được phác thảo cùng với những đoàn Đại biểu khác tại nước Pháp.

Buổi làm việc với Giám đốc Trung tâm Văn hóa Việt Nam tại Pháp

Ngày 26 tháng 7 năm 2009, BCH Chi hội người Việt Nam vùng Rhône đã tiếp đón ông Phạm Xuân Sinh, Giám đốc Trung tâm Văn hóa Việt Nam tại Pháp, ông Đỗ Đức Long, Phó giám đốc và đại diện các đối tác tại vùng Rhône như Câu lạc bộ Rhône-Mékong, tạp chí Carnet du Việt Nam, Hội Sinh viên Việt Nam vùng Rhône, Chủ tịch Câu lạc bộ Judo Lugdunum.

Ban giám đốc Trung tâm Văn hóa Việt nam đã giới thiệu sự ra đời của Trung tâm và những khả năng hỗ trợ của Trung tâm cho các đối tác tại vùng Rhône.

Trùng tu hội quán UGVR

Ban chấp hành Chi hội người Việt Nam vùng Rhône xin gửi lời cảm ơn chân thành đến các hội viên, bạn bè và các em sinh viên Việt Nam đã tham gia việc trùng tu Hội quán, dưới sự chỉ đạo của ông Jean Pierre Nghi và ông Jacques Jermer. Các anh chị em đã không ngần ngại bỏ công sức và thời gian để sửa sang và làm đẹp trụ sở của Chi hội.

- **Để trở thành Hội Viên chi hội Rhône HNVNTP Niên liêm : 25€ / 1 năm**
- **Đặt mua báo Đoàn Kết : 25 € /1năm (5 số) .Có thể chọn ĐK phiên bản tiếng Việt hoặc tiếng Pháp)**

INFORMATION

Préparation du Premier Congrès Mondial des Vietnamiens de l'Etranger à Hanoi (19- 24 Novembre 2009)

Le BE de l'UGVR a commencé à contacter les personnes susceptibles de participer à la délégation Lyon- France pour assister à ce Congrès.

En collaboration avec les autres délégations de France nous établirons notre programme d'actions en vue de ce congrès.

Réunion de travail avec le Directeur du Centre Culturel du Viet Nam (CCVN) de Paris

Le 26-07, l'UGVR a accueilli M. Pham Xuân Sinh, directeur du CCVN et son adjoint M. Đô duc Long ainsi que les responsables des partenaires officiels de la région lyonnaise (Club Rhône Mékong, Carnets du Viet Nam, Union des Etudiants Vietnamiens de Lyon, Club Judo Lugdunum). Ils nous ont présenté les activités actuelles et potentielles du CCVN et les possibilités d'aide que peut apporter le CCVN à notre association, ainsi qu'à d'autres partenaires.

Travaux de Rénovation du local

Nous (Le Bureau exécutif de l'UGVR) remercions très profondément nos amis bénévoles, sous la direction de M. Jean Pierre Nghi et Jacques Jermer (du Club Rhône Mékong), ils ont travaillé sans relâche (jours fériés compris) pour transformer et embellir notre local commun .

- **Adhésion à l'association UGVR : 25€ pour l'année**
- **Abonnement au journal Đoàn Kết (de UGVF) : 25€ (5 numéros, version française ou vietnamienne)**

SINH HOẠT SẮP TỚI

**Mừng Quốc khánh lần thứ 64
(02/09/1945)**

Thứ bảy 5-9-09 từ 11g

Hội người Việt Nam vùng Rhône kính mời các bác, các anh chị và gia đình cùng đến chung vui trong ngày lễ Quốc Khánh được tổ chức tại Hội quán
38 rue Ste Geneviève ,69006 Lyon
Métro : Brotteaux hoặc Part Dieu

Chương trình:

- 12 giờ 00 : Nghi lễ và cơm trưa thân mật (các món ăn dân tộc thuần túy)
- 14 giờ 30 : Tiếp xúc và trao đổi với đại diện của Đại Sứ Quán Việt Nam tại Pháp.

(Chi hội đã gửi thư mời đến Ông Đại sứ Lê Kinh Tài)

Phí tham gia : 10€/người, 5€ / sinh viên, học sinh
ĐT : 06 84 52 96 90

Để tiện việc tổ chức, xin ghi danh trước ngày 29/8

Diễn Đàn của các hội đoàn Lyon

Hội người Việt Nam vùng Rhône sẽ tham gia vào Diễn đàn của các hội đoàn được tổ chức tại quai Général Sarraill - quận 6 , tỉnh Lyon vào ngày thứ bảy 12 tháng 9 từ 10 giờ đến 18 giờ.

Nhiều hình ảnh về đất nước và sinh hoạt cộng đồng sẽ được trưng bày tại quày.

**Bữa cơm thân mật Câu lạc bộ Rhône-Mékong
Chủ nhật ngày 27/09/09 tại Hội quán.**

Sau bữa cơm, Câu lạc bộ sẽ có buổi họp về việc tổ chức các khóa học tiếng Việt và tiếng Anh cho cộng đồng, niên khóa 2009-2010.

Phí tham gia : 12€/người, 6€ / sinh viên, học sinh

Trung thu cộng đồng, Lyon 2009

Nhằm giới thiệu cho các cháu và bạn bè một trong những nét đẹp của di sản văn hóa Việt Nam, Chi hội người Việt Nam vùng Rhône thân mời tất cả các gia đình có cháu nhỏ và bạn bè yêu mến Việt nam đến tham dự Tết Trung thu Cộng đồng tại Hội quán từ 15h đến 18h ngày 3/10/09 tại 38 Ste Geneviève, Lyon 6ème.

Chương trình:

- Kể chuyện,
- Hát,
- Múa sư tử,
- Rước đèn (trong trang phục dân tộc),
- Các trò chơi cô truyền,
- và rất nhiều điều bí mật thú vị khác ...

Phá cỗ Trung thu.

Phí tham gia:

- 5 €/người lớn.
- Miễn phí cho tất cả các cháu nhỏ.
- ĐT : 06 84 52 96 90

Để tiện việc tổ chức, xin ghi danh trước ngày 22/09

ACTIVITÉS À VENIR

**Célébration de la fête nationale du Vietnam
(2/9/1945)**

Samedi 5 septembre à 11h00

Nous vous invitons à venir, avec votre famille et amis, à la célébration de la Fête Nationale du Viet Nam au local de l'Union Générale des Vietnamiens du Rhône
38 rue Ste Geneviève - 69006 Lyon
Métro : Brotteaux ou Part Dieu

Programme:

- 12h00 : Cérémonie et repas amical (spécialités vietnamiennes)
- 14h30 : Echanges avec les représentants de l'Ambassade du Viet Nam en France.

(Une invitation a été adressée à S.E M. Lê Kinh Tài, Ambassadeur)

(PAF : 10€/personne ,5€ /étudiant ou enfant)

Tel : 06 84 52 96 90

Réservation souhaitée avant le 29/08

Forum des associations de Lyon

Quai Général Sarraill, Lyon 6è

Samedi 12 septembre de 10h à 18h

L'Union Générale des Vietnamiens du Rhône (UGVR) y tiendra un stand. De nombreuses images sur le Viet Nam et les activités de UGVR y seront exposées.

Venez nombreux !

**Repas de Rentrée du Club Rhône-Mékong
Dimanche 27/09/09 à 12h au local.**

Ce repas sera suivi de la réunion pour organiser des cours de langues (vietnamien, anglais) pour l'année 2009-2010.

(PAF: 12€/personne ,6€ /étudiant ou enfant)

Fête de Mi-Automne Lyon 2009

Dans le but de présenter aux futures générations ainsi qu'à nos amis du Vietnam une belle facette de notre héritage culturel, nous invitons toutes les familles ayant des enfants et tous les amis du Vietnam à nous rejoindre afin de découvrir la Fête traditionnelle des enfants le Samedi 3 Octobre de 15h à 18h au local de UGVR ,38 rue Ste Geneviève, Lyon 6ème.

Programme:

- Contes,
- Chants,
- Danse de la licorne,
- Défilé (en tenues traditionnelles) avec des lanternes,
- Jeux populaires
- et pleins d'autres surprises ...

Un goûter sera partagé entre grands et petits.

Participation:

- 5 € / personne
- Gratuit pour les enfants
- Tel : 06 84 52 96 90

Réservation souhaitée avant le 22/09

SINH HOẠT ĐÃ QUA

Sinh hoạt ngoài trời Lễ hội âm nhạc tại vùng Rhône (21/06)

Chi hội Lyon - Hội người Việt Nam tại Pháp (HNVNTP) và hội sinh viên Lyon (HSVL) đã cùng nhau tổ chức buổi họp mặt ngoài trời nhân ngày lễ Âm nhạc 21/06 tại công viên Mathan – Genas, ngoại ô thành phố Lyon. Mục đích của buổi sinh hoạt là tạo điều kiện cho các thành viên của Chi hội và Hội sinh viên Lyon (HSVL) gặp gỡ và thắt chặt hơn mối liên lạc hiện hữu. Hơn 100 người, trong đó có 80 du học sinh và nghiên cứu sinh Việt Nam trong vùng đã tham gia. Với một chương trình sinh hoạt đa dạng và một thực đơn phong phú, cuộc họp mặt vừa qua đã để lại trong lòng những người tham gia những giây phút khó quên.

http://www.ugvf.org/vn/fiche.php?gl_id=1818

ACTIVITÉS PASSÉES

Pique-nique Fête de la musique 21 juin 2009

L'Union Générale des Vietnamiens du Rhône (UGVR) et l'Union des Etudiants Vietnamiens de Lyon (UEVL) ont organisé un Super Mega Barbecue à l'occasion de la Fête de la musique au parc Mathan à Genas, un petit village dans la banlieue lyonnaise. Cette rencontre a pour but de renforcer le lien existant entre les deux associations. Plus d'une centaine de personnes y ont participé dont environ 80 étudiants, stagiaires et doctorants vietnamiens. Avec de nombreuses animations, des plats typiques, de l'ambiance très bonne humeur, sous un beau ciel bleu et chaud, cette journée était « mémorable », a remarqué un participant français, ami de UGVR.

http://www.ugvf.org/vn/fiche.php?gl_id=1818

Remerciements

Le Bureau exécutif de l'UGVR de Lyon exprime ses remerciements aux donateurs qui ont généreusement contribué à aider les enfants en difficulté au Việt Nam :

Mme Kim-Anh Veyrard, M. Phạm Văn Liên Mme Phạm Thị Tuyết Nga, Mme Nguyễn Thị Phương Anh.

Ban chấp hành Chi hội Rhône (Lyon) xin chân thành cảm tạ các vị hảo tâm dưới đây đã đóng góp cho Hội, ủng hộ mua sách vở cho trẻ em có hoàn cảnh khó khăn ở Việt Nam :

Bà Kim-Anh Veyrard, ông Phạm Văn Liên, bà Phạm Thị Tuyết Nga, bà Nguyễn Thị Phương Anh.

GÓC SÁNG TÁC- GIẢI TRÍ –THU' GIẢN

Un pique nique au bord d'un lac

Le dimanche 21-juin-2009, quand l'aurore s'est levée, tout le monde était prêt pour se rendre à ce joyeux pique-nique au bord du lac à Genas où le temps nous a offert un ciel lacté et un sourire magnifique sur cette journée remplie de diverses activités.

Quand les rencontres étaient faites et que tout le monde était arrivé, le barbecue a pris feu et la viande s'est mise à rougir et à respirer le courant d'air de Genas.

Au bord du lac, tout était au point pour accueillir une activité animée de geste (Sac cai li, bun cai li) avant le déjeuner. Pour le déjeuner, on proposait du 'bun cha 'qui a été préparé par les étudiants de l'INSA et par Ngoc-Anh. Après cette pause (déjeuner), il y avait toute sorte d'activités très amusantes pour rire pendant l'après midi. Des équipes ont été formées. Elle portaient des noms rigolos : *les bananes, les chapeaux, les bonbons, les balles, les glaces, les feuilles*. Pour les vainqueurs, une coupe les attendait et cette coupe est dédiée à l'équipe *bananes*, et pour les perdants, un handicap les rejoignait, c'était le rangement du pique-nique, mais ils remportent quand même une coupe en papier

Personne n'oubliera cette journée, et un grand remerciement à l'organisation, aux étudiants de l'INSA et en particulier à notre 'ministre' Ngoc-Anh.

Truong Charles Vui (12 ans)

Tôi vẫn nhớ...

Reng... Reng... Mắt nhắm mắt mở, tôi vớ vội chiếc điện thoại di động và nhận ra số của đứa em gái gọi từ bên nhà. *Dở hơi, vẫn không nhớ chị mày đang ở xa nửa vòng trái đất!* Vừa rửa thơm, tôi vừa ấn nút nhận cuộc gọi. Đầu máy bên kia là một giọng hớn hờ: “Khi nào chị về, mình sẽ họp gia đình...”. Liếc qua đồng hồ báo thức, tôi thấy kim ngắn mới chỉ số ba. Gần hai tiếng nữa chuông mới réo gọi dậy đi làm, buổi cuối cùng ở quán cà-phê sinh viên. Ba mươi bảy giờ nữa thôi là lên máy bay về nước rồi. *Biết kể gì đây?* Hai năm xa cách là hai năm mất mát và trống vắng. Bức tường trước mặt tôi cứ dần nhạt nhòa, song quãng đời mới qua thì hiện lên rõ mồn một...

Tôi vẫn nhớ cú sốc đầu tiên khi đặt chân lên mảnh đất này vào một chiều đầu đông: tiếng những chiếc hia bẩy dặm gõ nhịp khô đều trên vỉa hè như kêu rảng chủ nhân chúng đang vội vã, lo toan. Cái tát bật, hồi hã ấy làm tôi liên tưởng đến cảnh đổ xô đi xếp hàng mua gạo hay lấy nước ở vòi công cộng xa nhà tới cả cây số. Ngày xưa ấy đã dạy tôi thứ văn hóa chờ đợi, cho tôi lòng kiên nhẫn, kiên nhẫn một cách lạ lùng, theo cách nói của bạn bè nơi đây.

Tôi vẫn nhớ một đám đông ô hợp xếp hàng dằng dặc trước Văn phòng tinh để lấy hẹn làm thẻ lưu trú. Đến phố R. lúc tám giờ sáng, tôi thấy đám người đứng trên vỉa hè run rẩy, vì lạnh cóng và có lẽ cũng vì hồi hộp. Chúng tôi cứ thế chờ dài cổ trong gió rét mùa đông. Cứ khoảng hai mươi phút, hàng đôi lại nhích lên vài xen-ti-mét. Tôi tự hỏi mình sẽ làm gì nếu ở quê nhà vào giờ đó. Tôi có cả buổi sáng để mơ, vì giấc ngủ chớp nhoáng đêm trước đã chẳng vơi được giấc mơ đến với tôi. 12 giờ rưỡi trưa, vài nhân viên rẽ đám đông đi ăn. Một phụ nữ trong số họ bảo đám người đứng cuối hàng hôm sau trở lại. Vài người rời đi mua bánh mì kẹp. Còn tôi, vì sợ mất chỗ nên đành nhìn đói và chấp nhận bỏ buổi học chiều. Thế rồi tôi cũng áp được mặt trước cánh cửa văn phòng, trên đó ghi rõ giờ làm việc: 9 giờ-15 giờ 30. Sau gần bảy tiếng chờ đợi, cuối cùng thì tôi cũng đặt được một chân vào chỗ ấm. Tôi hài lòng, vì chẳng mấy chốc sẽ đến được bàn “Đăng ký hẹn”. Bỗng một phụ nữ tiến về phía chúng tôi, về mặt lạnh lùng. *Chắc gọi mình?* Ai nấy tràn ngập hy vọng. “- Tới giờ đóng cửa rồi. Mời các anh chị quay lại đây ngày mai!”, giọng chị ta gai góc. Một vài tiếng la ó phản đối cất lên từ đám đông. Tôi thần thờ sống lại cảm giác bị tước đoạt của một thời đã xa: sau nhiều giờ xếp hàng trước cửa hàng lương thực, mắt này đom đóm khi va phải hàng chữ ngạo mạn “Hết gạo”.

Je me souviens...

Ring... Ring... Pressée de prendre mon portable, j’aperçus à travers mes yeux à demi fermés le numéro de ma sœur depuis mon pays. *Cette emmerdeuse, elle ne se rappelle jamais le décalage horaire*, me dis-je en le décrochant. J’entendis une voix souriante: « Quand tu arriveras, on fera une petite réunion familiale... ». Je regardai le réveil. Il n’était que trois heures, encore deux heures avant le réveil et l’embauche. C’était le dernier jour du contrat de travail: aide à l’heure dans une cafétéria universitaire. Dans trente-sept heures, j’allais prendre le vol pour rejoindre ma famille là-bas. *Qu’allais-tu leur raconter?* Deux ans de séparation, deux ans de perte et de manque. Mes yeux voilés de larmes, rendant tout flou le mur blanc, où je voyais cependant très nettement le chemin parcouru...

Je me souviens de mon premier choc quand je suis arrivée dans ce pays un après-midi d’hiver: le martèlement sec des bottes de sept lieues sur le trottoir, dont l’une exprimait le stress et l’autre l’impatience des indigènes. Cette hâte permanente me rappelait mon enfance où j’allais chercher de l’eau au robinet collectif que tout mon quartier partageait, où j’allais faire des achats aux magasins étatiques, à moins d’1 km de la maison. Mais la culture de l’attente à laquelle j’avais été formée m’avait donné une patience incroyable comme le disaient mes amis de ce pays.

Je me souviens d’une file d’attente bigarrée et interminable devant la Préfecture pour un rendez-vous lors duquel les étrangers déposaient leur dossier de demande d’un titre de séjour. Arrivée à huit heures à la rue R., je voyais une foule sur le trottoir, tremblante de souci et de froid. L’attente était longue et pénible, dans le vent d’hiver. La double file progressait de quelques centimètres toutes les vingt minutes! J’imaginai ce que je ferais à cette heure-là dans mon pays. J’avais toute la matinée pour rêver, ce qui m’avait échappé pendant la courte nuit. A midi et demi, quelques policiers fendaient la foule pour aller manger. Une jeune dame parmi eux disait aux personnes à l’autre bout de la file de revenir demain matin tôt. Certains d’entre nous ont quitté la queue pour courir chercher un sandwich. Je n’ai pas osé quitter l’endroit en me contentant de jeûner et de manquer encore un cours de l’après-midi. Et me voilà devant la porte d’entrée sur laquelle s’affichait l’heure d’ouverture: 9h-15h30. Au bout d’environ sept heures, un de mes deux pieds a finalement trouvé une place plus chaude. J’étais contente. Encore vingt minutes d’attente seulement et j’arriverais devant le guichet « Inscription pour rendez-vous ». Une femme austère s’est avancée vers nous. *Peut-être va-t-elle me chercher?* Chacun parmi nous portait en soi un espoir. « - C’est l’heure de fermer. Revenez demain! », nous dit-elle aigrement. Certains clamaient leur mécontentement. Restée immobile, je revivais la frustration que j’avais vécue dans mon enfance lointaine. C’était pareil, après des heures d’attente devant le magasin de riz, j’avais été frappée par un arrogant carton brusquement dressé au guichet « Plus de riz ».

Tôi vẫn nhớ một lần bị lục soát túi khi rời khỏi siêu thị. Người ta muốn kiểm tra cái túi trĩu nặng sách vở của tôi. *Mình giống kẻ cắp vặt hay gã này bị quáng gà ?* Chẳng là tôi không mua được món tim lợn vừa rẻ vừa ngon, nên đành ôm bụng đói, công túi nặng, đeo mặt xi ra về qua lối dành cho người không mua hàng.

Tôi vẫn nhớ đã chạy như bị ma đuổi ra khỏi nhà một sáng sớm, vừa lao về phía bên đờy vừa ngoái cổ ngóng xe buýt. Nhưng thay vào đó là một chiếc xe cảnh sát! Tôi cứ tiếp tục chạy. “Con ma” vượt lên, từ từ giảm tốc độ rồi lùi lại. Chưa kịp hiểu chuyện gì thì một anh cảnh sát tiến lại gần tôi hỏi : “- Cô có giấy tờ tùy thân không?”. “- Tôi đang vội lấy xe buýt đi làm”, vừa nói tôi vừa chìa ra tấm thẻ xe tháng. Anh cảnh sát cười máy móc : “- Cảm ơn cô. Chúc cô một ngày tốt đẹp”.

Tôi vẫn nhớ bát cơm chan nước mắt đầu tiên trên đất Pháp. Nước mắt làm trôi miếng cơm bị tắc nghẹn nơi cổ họng đang nấc lên hờn tủi. Một mình nơi phương trời xứ lạ, trong khi mọi thứ đều đắt hơn ở nhà tới hai mươi lần ! Tôi đã phải hạn chế tới đa mọi chi tiêu : 5 kg gạo vỡ cho hai tháng rưỡi, một cây cải thảo cho mười ngày, và một quả trứng cho mỗi bữa ăn... Tôi bỗng nhớ còn cào cái nghèo của thời bao cấp. Hồi ấy, năm người nhà tôi chia nhau một quả trứng trắng độn bột mì, cơm độn khoai. Trong nỗi cô đơn và trống vắng nơi đây, tôi muốn tìm kiếm hoà, tìm kiếm mãi nỗi nghèo khó đượm tình gia đình ấy. Về đâu rồi, Nghèo ơi ?

Tôi vẫn nhớ có lần gặp vấn đề đường ruột mà chẳng thể đặt hẹn bác sĩ được. Cả ngày nằm run lập cập, tôi cứ miên man nghĩ đến cảnh ba mẹ con trong chiếc giường hẹp ẩm tình. Thời ấy đã xa lắm rồi !

Tôi vẫn nhớ một sáng đờy mưa rét đứng đờy hàng tiếng đờng hồ trước Phòng quản lý Nhà ăn sinh viên để chờ xin việc.

Tôi vẫn nhớ đã bao lần nghe bài hát « Triết lý của tôi » phát trên đài vào khoảng 6 giờ sáng, khi đang quét dọn quán cà-phê sinh viên. Bài hát đó đã cứu tôi, trở thành người bạn đờng hành của tôi ; và giờ đây, tôi vẫn không khỏi xúc đờng mỗi lần nghe lại : “Cứ hướng tới trắng kia, tôi sẽ không biết sợ. Dầu thân này mệt mỏi, tôi vẫn trọn niềm tin. Tin vào ánh trắng kia, bằng cả trái tim mình. Dầu có phải hy sinh, nếu cần tôi trả giá. Dầu đờn trường buột giá, tôi vẫn ngẩng cao đầu”...

Tôi vẫn nhớ một lần đi làm muộn. Khi tới nơi, người phụ trách đã thay tôi làm gần xong. Hoảng hốt, tôi chẳng biết phải xin lỗi thể nào. Người ấy cười hiền : “Cũng có khi nhớ mà !”.

Je me souviens d’un jour où j’ai dû subir une fouille de la part d’un gardien à la sortie « Sans achats » d’un supermarché. Il voulait vérifier mon sac à dos, chargé de livres. *Ai-je la tête de voleur ou ce gars est-il héméralope ?* En effet, je n’y avais pas trouvé de cœur de porc, une viande qui était souvent la moins chère et que j’aimais donc beaucoup.

Je me souviens d’un matin tôt où, en sortant de chez moi, j’ai couru à perdre haleine vers l’arrêt de bus en me retournant pour épier son arrivée. A sa place, une voiture de police ! Je continuais ma course. Le véhicule me dépassa à gauche, ralentit et recula. Je n’eus même pas le temps de me poser des questions et me trouvais déjà devant un policier qui me demanda : « Avez-vous un papier d’identité ? ». Je lui ai tendu ma carte de transport en lui disant : « Je suis pressée d’attraper mon bus à 5h23 pour aller au travail ». Il me sourit machinalement : « Merci. Bonne journée ! ».

Je me souviens de mes premiers bols de riz en France arrosés de bouillon de larmes, ce qui faisaient passer du riz à travers la gorge étouffée de sanglots. Toute seule sous ce ciel étranger où le coût de vie était en général vingt fois plus cher que dans mon pays. J’essayais de minimiser au maximum mes dépenses : cinq kilogrammes de riz cassés pour deux mois, un chou pour dix jours, et un œuf pour chaque repas... La misère du passé durant la période des subventions étatiques me démangeait. Nous étions cinq et nous partageons un œuf mélangé d’eau et de farine, du riz mélangé de patates pour bien remplir l’estomac. Je cherchais et cherche encore, dans la solitude et le manque d’ici, cette misère en solidarité familiale. Où est-elle passée ?

Je me souviens d’avoir attrapé une gastro-entérite et je n’ai pas réussi à avoir un rendez-vous avec un médecin. Grelottant de froid une journée entière dans mon lit, je pensais au moment où nous étions trois : ma mère, ma sœur et moi dans un même lit chauffé de chaleur sentimentale.

Je me souviens d’un matin où j’ai attendu des heures et des heures, sous le froid mordant, l’ouverture de la porte d’entrée du bâtiment de la Gestion du Restaurant universitaire pour demander un travail.

Je me souviens d’avoir entendu à la radio, tous les matins quand je balayais le café U, la chanson « Ma philosophie » qui m’a sauvée pendant cette période-là et qui me touchait profondément chaque fois que je l’entendais : « ... Viser la Lune, ça me fait pas peur – Même à l’usure, j’y crois encore et en cœur – Des sacrifices, s’il le faut j’en ferai, j’en ai déjà fait – Mais toujours le poing levé... ».

Je me souviens d’une fois où je suis arrivée en retard au travail alors que le chef d’équipe avait presque fini le balayage de la cantine. Paniquée, je ne trouvais pas de mots pour lui présenter mes excuses. Il me sourit, un sourire indulgent : « Ça arrive ! ».

Tôi vẫn nhớ đã gặp những người thầy và những người bạn rất đỗi bao dung. Họ đã nâng đỡ tôi, giúp tôi hoàn thành khóa học và hòa nhập với cuộc sống nơi đây.

Tiếng chuông báo thức bỗng kéo tôi khỏi dòng suy nghĩ. Tôi nháy vội khỏi giường, sửa soạn đi làm. Tôi muốn là người đến sớm nhất vào ngày cuối cùng. Những kỷ niệm nối đuôi theo tôi suốt chặng xe buýt, tàu điện ngầm, xe điện. Tôi vẫn còn muốn nhớ về nước Pháp như một trường đời, một chuyến xe đưa tôi qua nhiều bến, một cánh diều chờ nặng giấc mơ tuổi thơ tôi, một món ngon dậy lên cả đắng cay lẫn ngọt bùi, một miền đất dung thân của biết bao mảnh đời tha phương...

Bùi Thùy

Je me souviens d'avoir rencontré des professeurs et des amis gentils et tolérants qui m'ont beaucoup aidée, qui m'ont donné des conseils pour que je puisse finir avec succès mes études et m'intégrer à leur société.

Voilà, la sonnerie aiguë du réveil m'a sortie brusquement de mes songes. J'ai sauté du lit pour me dépêcher d'aller au travail. Je voulais être la première arrivée ce jour-là, le dernier. Mes souvenirs continuaient à me submerger pendant le trajet du bus, du métro et du tramway. Je voudrais me souvenir de la France comme d'une terre d'exil, comme d'une bonne école de la vie, comme d'un moyen de transport en commun qui m'amène à travers différents arrêts, comme d'un cerf-volant qui porte mes rêves enfantins, comme d'un plat qui mélange les goûts amer et doux...

Bùi Thùy

Thu ca

(theo bài thơ "Chanson d'automne" của Paul Verlaine)

Nước nở đầu đây tiếng thở dài
Vĩ cầm thu khúc thoảng qua tai.
Tim ta đau đón sàu đơn điệu
Thôn thức u hoài chuông nhắc ai
Khắc khoải nghẹn ngào ta tưởng nhớ
Những ngày xưa đó có ai hay
Lá vàng rơi rụng vương chân bước
Theo gió phũ phàng khắp chốn bay.

Khoa Lyon

Chanson d'automne

Les sanglots longs
Des violons
De l'automne
Blessent mon cœur
D'une langueur
Monotone.
Tout suffocant
Et blême, quand
Sonne l'heure,
Je me souviens
Des jours anciens
Et je pleure
Et je m'en vais
Au vent mauvais
Qui m'emporte
Deçà, delà,
Pareil à la
Feuille morte.

Paul Verlaine

Vườn địa đàng

(theo bài thơ của Jacques Prévert)

Ngàn năm và cả ngàn năm
Vẫn không đủ để nói giây vĩnh hằng
Khoảnh khắc sung sướng gì bằng
Ta hôn nhau buổi sáng nồng mùa đông
Trong công viên Montsouris
Paris trần thế là sao thiên đường.

Khoa Lyon

Le jardin

Des milliers et des milliers d'années
Ne sauraient suffire
Pour dire
La petite seconde d'éternité
Où tu m'as embrassé
Où je t'ai embrassée
Un matin dans la lumière de l'hiver
Au parc Montsouris à Paris
A Paris
Sur la terre
La terre qui est un astre.

Jacques Prévert